

[Gøting.]

blive en sænkning af færdselsulykkernes antal. Det står fast og er hævet over enhver diskussion. Målet er det samme, men midlerne er forskellige.

Jeg vil med disse ord slå fast, at når den højtærede justitsminister og mindretallet ligesom har givet udtryk for, at de ønsker at udstyre sig med en glorie ved at hævde, at de og kun de er modstandere af færdselsdrab, og vi andre for at sige det på den måde er en flok læderjakker og lædergutter, er det en meget billig form for popularitetsjageri, som meget nemt, samfundsmæssigt set i hvert tilfælde, i det lange løb kan gå hen og blive den dyreste. Jeg skal komme tilbage til dette det vigtigste stridsspørgsmål, 50 km's grænsen, når jeg har berørt et par af de øvrige spørgsmål, som også foreligger i dag enten i lovforslaget eller i betænkningen eller mellem linjerne i betænkningen.

Først et par ord om den rent forsikringsmæssige side af sagen. Jeg er klar over, at det forekommer mange temmelig drastisk, at man forhøjer den lovpligtige ansvarsforsikring fra 60 000 til 150 000 kr. og ikke, som det ærede medlem hr. A. C. Normann var inde på, og som vi også har talt om, nøjes med at fordoble beløbet til 120 000 kr. Når vi alligevel er endt ved 150 000 kr., er det for at få harmoni med den øvrige del af ulykkesforsikringslovgivningen og for at bringe vor ulykkesforsikring i harmoni med den tilsvarende forsikring i vore nabolande, fortrinsvis mod syd og mod vest. Det er givet, at denne temmelig store forhøjelse bevirker en drastisk præmieforhøjelse. Der har været nævnt 20-30 pct. Dertil er at sige, at disse tal kun er skønsmæssige, fordi det er ganske umuligt at udregne nøjagtigt, og der er den formildende omstændighed, at den højtærede justitsminister har lovet at holde et skarpt øje med, om disse præmier kommer op i et, skal vi sige urimeligt leje.

Det har været drøftet, som jeg før nævnte, om forsikringssummen skulle hæves til 120 000 eller 150 000 kr. Ifølge oplysninger fra forsikringsfolkene vil den præmiedifferen-
 rence, der vil være mellem 120 000 og 150 000 kr., være så minimal, at den ikke vil være til at få øje på, og jeg tror, jeg kan sige, at det er derfor, udvalget er gået ind for

150 000 kr., så der skabes harmoni med ulykkesforsikringsloven.

Det er givet, at denne forhøjelse af forsikringen medfører en forhøjelse af stempelafgiften, og dér må jeg sige at den højtærede finansminister har været meget large, når han har erklæret sig villig til at ville nøjes med det firdobbelte af stempelafgiften nu, selv om jeg nok synes, at det rimelige ville have været en toenhvoldobling, svarende til den stigning, der finder sted af selve forsikringssummen, sådan at 5 kr. ville have været rimeligere end de 8 kr., som den højtærede finansminister nu har bestemt.

Jeg har i udvalget, medens den højtærede justitsminister var til stede, nævnt en — jeg kan vel næsten kalde det ny plan. Det har hidtil været sådan, at knallertkørere, motorcykelkørere og automobilister skulle have en lovpligtig trafikansvarsforsikring. Jeg tror imidlertid, vi er kommet dertil, at vi skal betragte alle, der bevæger sig uden for deres dør, som trafikanter, folk, der løber en risiko og derfor også må bære et ansvar. Det er derfor et spørgsmål, om man ikke skal tage det op til overvejelse, at også fodgængere og cyklister i virkeligheden skulle have en lovpligtig ansvarsforsikring.

Jeg kan her nævne en oplysning, som jeg fik i udvalget, hvoraf det fremgår, at der af dræbte fodgængere i 1957 var 153, og deraf var 112, altså 73,2 pct., selv skyld i ulykken, idet de havde tilsidesat færdselslovens bestemmelser. Af cyklister var der 126 dræbte. De 110 var selv skyld i ulykken, det svarer til 87,3 pct., og for knallertkørere drejer det sig om 83,5 pct. For fodgængere og cyklisters vedkommende har disse tal været stigende. Fra 1953 til 1957 er tallet for fodgængerne steget fra 68,5 pct. til 73,2 pct. og for cyklisternes vedkommende fra 80,8 pct. til 87,3 pct. Jeg synes ikke, det er tal, man helt kan underkende, når det viser sig, at et meget væsentligt antal personer inden for disse trafik kategorier selv er skyld i, at de er blevet dræbt i trafikken. Det må være nødvendigt, at vi sætter ind på dette område og lærer disse folk at bevæge sig i den trafik, som det kan være farligt at bevæge sig i, når man ikke overholder de regler, som nu engang findes. Jeg overgiver